

her, er jo også at sikre, at det altid kan betale sig at tage imod et job, at unge vælger et job frem for passiv forsørgelse. Så der er i bund og grund tale om måske at give det puf, der sikrer, at flest mulige bliver selvhjulpne. Der er jo ikke tale om noget, der skal være varigt. Der er tale om noget, der i virkeligheden for de fleste skal være en overgang.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det var også det, man sagde til ræven, da man hev pelsen af den, at den bare kunne tage det roligt, for det her var kun en overgang.

Det, finansministeren gør, er at plyndre nogle af de økonomisk mest svage grupper, hvilket beskrives i rapporten fra Rådet for Socialt Udsatte, som regeringen har nedsat, hvor man siger, at de mennesker har mindre tilovers end beboere på et forsorgshjem. Det vil altså sige, at i beskæftigelsesens hellige navn, selv om arbejdsløsheden stiger, vælger man at tage de her mennesker, de 80.000, som gidslers og sænke deres økonomi med beskednen om, at så kan de i øvrigt bare gå ud og finde noget arbejde i en periode, hvor arbejdsløsheden stiger.

Kan finansministeren ikke godt se, at argumentationen slet, slet ikke hænger sammen?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan se, at der etableres nogle lovregler, der er med til at sikre, at der er dynamik i samfundet, at unge kommer i job eller i uddannelse, og at flere voksne også får en stærk interesse i at søge job og blive selvhjulpne. Og sådan synes jeg også det skal være. Det synes jeg er nogle rigtige principper. Det er jo i virkeligheden hjælp til selvhjælp.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Den næste er fru Pia Gjellerup, og derefter følger hr. Morten Homann og fru Karen J. Klint. Efter den tidsplan, der er lagt, er det det, vi når til finansministeren. Det betyder jo ikke, at vi nødvendigvis er færdige på det tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Finansministeren refererer til »Danmark 2010« mange gange og med stor glæde. Jeg vil spørge om en helt enkel ting. En af de udviklingslinjer, der var peget på for at opretholde et velfærds-samfund frem mod og efter 2010, hvor man hav-

de lige så mange valgmuligheder, som vi havde i 2001, da den blev fremlagt, var spørgsmålet om offentlig servicevækst. Kan finansministeren bekræfte, at det vækst mål, der lå i 2010, har man fra regeringens side presset længere ned?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan starte med det fremadrettede, altså om fremtiden. Der var i den tidligere regering et vækst mål på 0,5 pct. pr. år, og det er nøjagtig det samme, vi har, 0,5 pct. pr. år fra 2006 op til 2010. Indtil da var det i den gamle plan 1 pct. om året, altså op til og med 2005 1 pct. i vækst – hvis ellers det interesserer fru Pia Gjellerup at høre, hvad der stod i den plan, som er velkendt. 1 pct. op til og med 2005, og for 2 år reducerede vi i virkeligheden den vækst, nemlig ned til først 0,7 pct. og så til 0,5 pct., altså 0,5 pct. 1 år før og 0,7 pct., hvor det ellers skulle have været 1 pct. i den oprindelige plan.

Kl. 17.25

Det er de penge, vi har brugt til at give husholdningerne mere at råde over, altså et større privat råderum og et lidt mindre vækstråderum, men stadig vækst i det offentlige. Vi har gjort det rent bevidst, for det må ikke være sådan, at man siger, det er negativt, at familierne får lov at bestemme mere selv, og at det er positivt, at politikere egentlig tager beslutningskraften fra borgerne. Det er sådan set den forskel, der er på synspunkterne.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg smilede og henvendte mig til mine bagmænd, fordi det er meget karakteristisk, at når finansministeren får et meget enkelt spørgsmål, vælter det ud med andre tal end dem, der er svaret på spørgsmålet. Men omsider kom de.

Ja, man har presset servicevæksten længere ned. Det er ellers under alle omstændigheder en ret stor udfordring, og jeg kan da også afsløre, hvad finansministeren udmærket godt ved, at det er resulteret i en yderligere lavere servicevækst, og at det kun er et af de steder, hvor man har vredet »Danmark 2010« rundt. Alle andre måltal er man også afvejet fra i den gale retning hver eneste gang.

Det er derfor, man godt kan undre sig over, at regeringen ikke med nogen som helst alvor modtager de opfordringer, der kommer fra f.eks. vismændene om at fremlægge en økonomisk politik, som er baseret på et fremsyn, der rækker